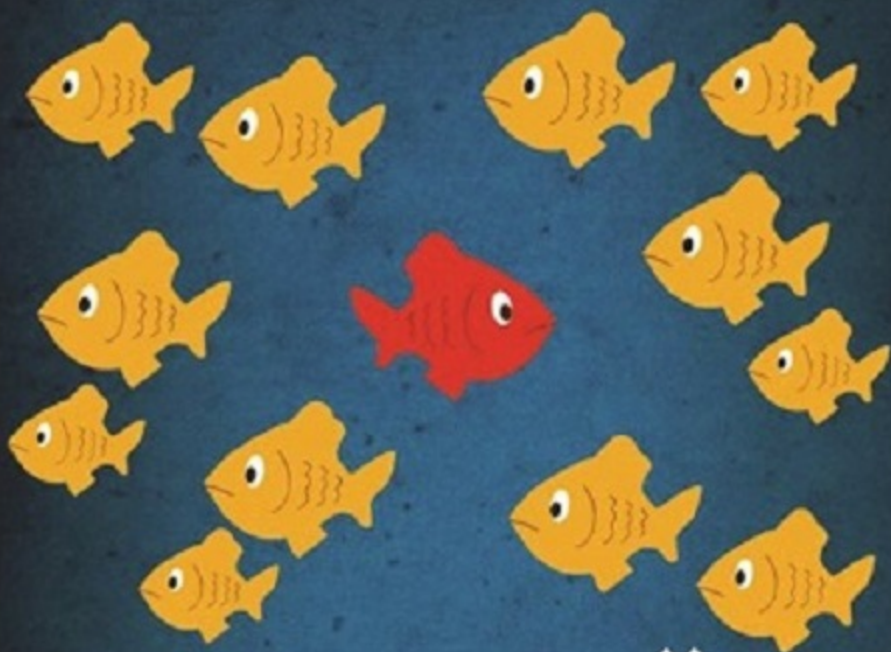

Danny Wallace

**A CO KDYŽ
JE TO TA PRAVÁ?**

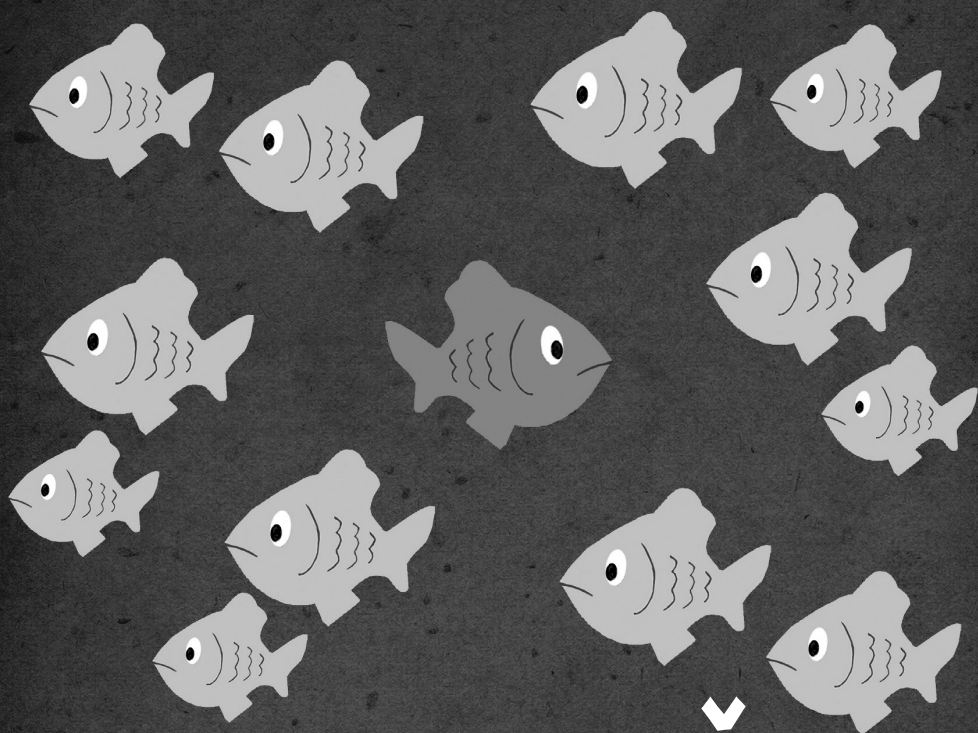

x·y·z

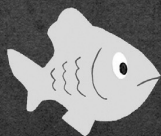
Danny Wallace

A CO KDYŽ JE TO TA PRAVÁ?

Danny Wallace

**A CO KDYŽ
JE TO TA PRAVÁ?**

Charlotte Street
Copyright © Danny Wallace, 2012
Translation copyright © by Hana Netušilová, Kristýna Vítková, 2015
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2015

ISBN 978-80-7505-213-1

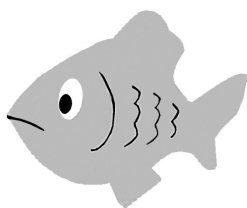
Každej den stejnej, pořád dál,
londýnský lásky jsi dávno vzdal,
pak jednou holka jako květ
desetkrát cvakne a změní svět...

- „Girl in a Photo“, The Kicks -

Stejně jako všechny dobré věci... odešla.

- Hovis Presley -

ELLIOTTVI

PŘEDTÍM

Stalo se to v úterý.

Myslím, že ve filmu by se ozvalo *prááásk*, ale tady nic takového slyšet nebylo.

Žádné *prááásk*, bum, žádné *ťuk*, *třísk* ani *křup*.

Jen roztrštěné sklo a okamžik, než dopadne na zem, záblesk vypálené kulky uprostřed hodiny dějepisu a potom mrazivý klid.

Tohle by se v úterý stávat nemělo. Máme dějepis, pak výtvarnou výchovu, ne *tohle*.

Roztrásl jsem se hned, jak jsem ho spatřil, ale divné bylo, že jsem si všiml i počasí – toho jemného, šedého závoje deště za starými otlučenými mřížemi, za úzkými pokroucenými stromy.

Bylo to jako takový ten okamžik ve snu, kdy vidíte, že se něco děje, něco špatného, něco, co by se nikdy dít nemělo, a kosti vám ztěžknou tak, že se nemůžete odlepit od země, a varování, které se snažíte vykřiknout skrz mlhu, zní příliš nezřetelně a moc tlumeně, než aby k něčemu bylo.

Bylo by mnohem lepší, kdyby to byl jen sen.

Jak ho nazvat? Střelec? Vypadá to dramaticky, zvlášť takhle na začátku vyprávění, ale on to střelec byl. Tam, na druhé straně ulice, asi o devět pater výš, spokojený se svým prvním výstřelem, teď zvedl pušku a trhnutím ji znovu nabil, přiložil k rameni a našel svůj cíl.

Střelec bude znovu konat.

„Dobrá. Vstávat. Jdeme.“

Klid. Úsečná slova. Rychle.

„*Hned*, prosím.“

Najednou stojím uprostřed místnosti. Vypadá to, že tady bych mohl být nejvíc užitečný, ale co vlastně můžu dělat? Obracím se a znovu pátrám očima v oknech naproti, abych ho našel.

Směje se. Jeho kámoš taky.

„Co? Kam?“ zeptal se někdo, možná Jaideep či snad chlapec s výrazným účesem, jehož jméno si nedokážu zapamatovat. Učitelé mu říkají Hvězda. Instinktivně jsem se postavil před něj, jeho placený ochránce, jako by ze sebe udělal cíl jen tím, že položil svému učiteli otázku.

„Na chodbu.“ To bylo to nejlepší, co jsem ze sebe dokázal dostat, v zádech jsem pořád čekal útok a můj předstíraný klid bojoval s návalem paniky. „Zvedněte se.“

„Hele...“ řekl někdo jiný. „Hele...“ a já se na ně podíval a v jejich tvářích se zračila hrůza, kterou jsem cítil i já, a oni se snažili pochopit, co to vlastně vidí, co to znamená.

„*Hned*, Anno. Prosím.“

„Pane...“

Zaváhání v hlase, strach, bude se šířit, a rychle.

„Ven ze DVEŘÍ.“

V šoku se pohnuli, a tentokrát rychle, tak rychle, jako se ta zpráva rozšířila po škole. Stejně rychle, jako přijela policie se zbraněmi, auty a psy, helmami a štíty. Děti se vzpamatovaly a pak, namačkané u oken, vykukovaly mezi zprohýbanými žaluziemi, jak osm nebo deset ozbrojených policajtů ztěžka stoupá po schodišti Alma Rose

House, zatímco ostatní, napjatí a zamračení, zírají na dvůr a přejí si, aby se náš střelec o něco pokusil.

Děti tleskaly, když ho vytáhli ven. Potlesk byl první známkou toho, že je po všem. Tleskaly autům, pokřikovaly na policajty vtípky a obdivovaly vrtulník... ale děti neviděly to co já.

Byl jsem poslední, kdo opouštěl budovu, řekl jsem později Sarah. Zastavila se v obchodě s alkoholem pro karton Stelly a lahev vína Rioja – jediné léky, které by mi snad pomohly –, ale spěchala domů, aby mohla být se mnou, paže kolem mě, hlavu na mém rameni. Děti byly v bezpečí, řekl jsem jí, a já s nimi zůstal, zatímco Anna Lincolnová a Ben Powell běželi do kanceláře paní Abercrombieové pro pomoc, ačkoliv v tu chvíli už Ranjit stačil vytočit 999 a nejspíš to i zveřejnit na Twitteru.

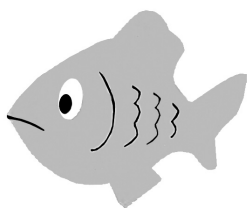
Zůstal jsem v učebně ještě o vteřinu nebo dvě déle, jen abych zjistil, jestli se to skutečně děje, jestli opravdu dělá to, co dělá, jestli jsem neudělal chybu, když jsem spustil poplach.

A právě tehdy se znovu rozesmál. A znovu zamířil.

Nikdy jsem se necítil tak sám. Nikdy jsem si víc neuvědomoval sám sebe. Co jsem, co nejsem, po čem toužím.

A koutkem oka jsem zachytil další záblesk vystřelené kulky, která prolétla jen pár centimetrů od mého obličeje, odrazila se od zdi za mnou, vyrazila do ní důlek a přistála poskakující na podlaze.

A právě tehdy se to stalo.

KAPITOLA PRVNÍ

aneb Dostala mě na kolena

Přemýšlím, jestli bychom neměli začít tím, že se navzájem představíme.

Já vím, kdo jste vy. Jste člověk, co čte tuhle knížku. Z jakéhokoliv důvodu, na jakémkoliv místě, jste to vy a brzy budeme přátelé a nikdy, nikdy mě nepřesvědčíte o něčem jiném.

Ale já?

Já jsem Jason Priestley.

Ano, vím, co vás napadlo. Bože! Nejste vy ten samý Jason Priestley, narozen v Kanadě v roce 1969, známý díky roli Brandona Walshe, morální ikony v jednom z nejlepších amerických televizních seriálů *Beverly Hills 90210*?

A překvapující odpověď na vaši velmi citlivou otázku zní: Ne. Ne, nejsem. Jsem ten druhý. Jsem dvaatřicetiletý Jason Priestley, který bydlí na Caledonian Road nad obchodem s videohrami mezi polskou trafikou a místem, o kterém si všichni *myslí*, že je to bordel, ale není. Ten Jason Priestley, jenž se vykašlal na svoji práci zástupce vedoucího kabinetu na špatné londýnské škole, aby se poté, co ho

opustila přítelkyně, honil za snem stát se žurnalistou, ale který je nezadaný a navštěvuje levné restaurace a špatné filmy, aby o nich mohl psát do novin, co vám zdarma strčí v metru a vy si je vezmete, ale nečtete.

Jo. *Tenhle* Jason Priestley.

A taky jsem ten Jason Priestley, co má problém.

Vidíte, zrovna přede mnou – právě tady, na tomhle stole, prostě přímo přede mnou – je malá plastová krabička. Ta, na kterou jsem začal pohlížet jako na malou plastovou krabičku, která by mohla po-
hnout *věcmi*. Něco změnit.

A zrovna teď je беру jinak.

Nevím, co v té malé plastové krabičce je, a nevím, jestli to kdy budu vědět. *To* je ten problém. *Mohl* bych se to dozvědět, mohl bych ji otevřít, mohl bych se zahloubat nad jejím obsahem a mohl bych se jednou provždy dozvědět, zda je v ní nějaká... *naděje*.

Ale jestli to udělám a ukáže se, že tam nějaká naděje *je*, co když to bude všechno, co z toho budu mít? Jen trochu naděje? A co když se ona naděje změní v nic?

Protože na naději je jedna věc, kterou nenávidím – jedna věc, již na ní *pohrdám*, k čemuž se pravděpodobně nikdo jiný nikdy nepřizná –, a sice že mít najednou naději je ta nejjednodušší cesta k náhlé beznaději.

A přesto už ona naděje ve mně je. Nějak, aniž bych ji nějak zvlášť zval nebo čekal, je tady. A na čem je založená? Na ničem. Vyjma pohledu, který mi věnovala, a letmého zhlédnutí... čehosi.

Zrovna jsem stál na rohu Charlotte Street, když se to stalo.

Mohlo být asi tak šest hodin a Ta Dívka – protože ano, vy i já víme, že se tu bude jednat o dívku; vždycky to *musí být* dívka – se s plnými rukama potýkala s dveřmi černého taxíku. Měla modrý kabát, pěkné boty a na bílých taškách byla jména obchodů, která jsem nikdy předtím neviděl, a držela také nějaké krabice, a dokonce myslím, že z jedné z těch, co nesla nápis Heal, koukal ven kaktus.

Chtěl jsem jen projít kolem, protože tak to prostě v Londýně chodí, a abych byl upřímný, skoro jsem to i udělal... ale pak ten kaktus málem upustila. A všechny ostatní věci jí začaly klouzat z rukou a v tu chvíli na ní bylo něco svým způsobem sladkého a bezmocného.

A pak pronesla několik vybraných slov, jež vám nezopakuju, pro případ, že by šla kolem vaše chůva a tuhle stránku viděla.

Potlačil jsem úsměv a podíval se na taxikáře, ale ten se ani nehnul, jen dál poslouchal sportovní zprávy a kouřil, a tak – ani nevím proč, protože jak jsem řekl, tohle je *Londýn* – jsem se jí zeptal, jestli můžu nějak pomoci.

A ona se na mě usmála. Tím nádherným úsměvem. A já se najednou cítil tak mužně a sebevědomě, jako domácí kutil, který *přesně* ví, jaký hřebík koupit. A teď tu držím pár jejích tašek a ona strká do taxíku další, které jako by se vynořily odnikud, a říká: „Děkuji, to je od vás tak milé,“ a pak přišla ona chvíle. Pohled, letmé zahlédnutí toho čehosi, o kterém jsem se zmiňoval. Bylo to jako začátek. Ale taxikář byl netrpělivý, kolem se proháněl studený večerní vzduch a myslím, že jsme oba byli příliš velcí Britové, než abychom řekli ještě něco dalšího, a tak zaznělo jen „děkuji“ a znovu jsme se usmáli.

Zabouchla dveře a já sledoval, jak se taxík rozjíždí pryč a jeho zadní světla mizí směrem do města, zatímco za sebou s rachotem vleče naději.

A pak – zrovna když se zdálo, že ta chvíle je pryč – jsem se podíval dolů.

Něco mi zůstalo v rukách.

Malá plastová krabička.

Přečetl jsem si nápis na přední straně.

Jednorázový fotoaparát 35 mm, na jedno použití.

Chtěl jsem na taxík zakřičet – zvednout foťák a dát jí najevo, že něco zapomněla. A na vteřinu mě zaplavila spousta představ: až příběhne zpátky, možná bych ji mohl zkusit pozvat na kávu, a až řekne, že by si spíš dala pořádnou sklenku vína, souhlasil bych a pak by-

chom si dali lahev, protože to po finanční stránce dává větší smysl, a potom se shodneme, že bychom neměli pít na prázdný žaludek, a poté dáme v práci výpověď a koupíme si člun a začneme na venkově vyrábět sýr.

Nic z toho se nestalo.

Žádné kvílení pneumatik, žádná pauza a rachot převodovky, žádná zpátečka, běh ani smějící se dívka v pěkných botách a modrém kabátu.

Jen zvuk brzd dalšího taxíku, který zastavil, vystoupil z něj nějaký tlustoch a vydal se k bankomatu.

Už víte, jak to myslím s tou nadějí?

„Takže, než se vůbec pohneme někam dál,“ řekl Dev, zvedl toner do tiskárny a lehce na něj poklepal prstem, „promluvme si o názvu. Staronová bestie.“

Zíral jsem na Deva s tím, co bych rád považoval za prázdný výraz. Nezáleželo na tom. Za všechny ty roky, co ho znám, pochybuju, že jsem mu věnoval jiné pohledy než prázdné. Pravděpodobně si myslí, že takhle už vypadám od školy.

„Samozřejmě že to není jen mystické, ale má to jistý vtíp a mísí to v sobě jak římskou kulturu, tak řeckou mytologii.“

Otočil jsem se a pohlédl na Pawla, který vypadal trochu sklesle.

„A zajímavá věc na zvláštních efektech je –“ řekl Dev, zmáčkl knoflík na svém přívěsku na klíče a ozval se dutý, zkreslený zvuk, jako by říkal: *„Pvvocitni a vstaň z hvvobu!“*

Zvedl jsem ruku.

„Ano, Jasi, máš nějaký dotaz?“

„Proč jsi zmáčkl ten přívěsek?“

Dev si povzdechl a udělal z toho dost velké drama. „Och, omlouvám se, Jasone, ale já se tu snažím Pawlovi vyprávět o časném vývoji her Sega Mega Drive v pozdních osmdesátých a raných devadesátých letech. Je mi vážně líto, že to nezohledňuje tvoji osobní vášeň

pro dílo amerického hudebního dua Hall & Oates, ale kvůli tomu tu Pawel není, že?“

Pawel se jen usmál.

Pawel se hodně usmívá, když se staví v obchodě. Obvykle přichází, aby z Deva vyrazil peníze, co mu dluží za obědy. Někdy pozoruju jeho výraz, když se tu courá, prohlíží si starodávné, vybledlé plakáty *Sonic 2* nebo *Out Run*, zvedá ohmatané komiksy nebo salátové výtisky starých časopisů a očima hltá recenze dávno pohřbených plošínovek či stříleček, které už v dnešní době vypadají, jako by byly určené pro batolata. Dev mu tuhle půjčil Master System a kopii *Shinobi*. Ukázalo se, že ve východní Evropě se člověk v osmdesátých letech k této platformě vážně nemohl téměř dostat, a k ninjům tím méně. Xbox mu raději půjčovat nebudeme, protože Dev tvrdí, že by mu mohly vybuchnout oči.

„V každém případě,“ pokračoval Dev, „název samotného obchodu – Power Up! – vděčí za svou existenci –“

A já si začínám uvědomovat, co to Dev vlastně dělá. Snaží se Pawla *unudit* natolik, aby odsud vypadl. Ovládnout konverzaci, tak jak to lidi se zbytečnými vědomostmi často dělají. Házejí frázemi jako „Och, tys tohle *nevěděl*?“ nebo „Samozřejmě, tohohle si *už určitě* musíš být vědom...“, aby otravně poučovali a vyhráli.

Peníze za obědy pro něj nemá.

„Kolik ti dluží, Pawle?“ zeptal jsem se a zalovil v kapse.

Dev po mně blýskl úsměvem.

Miluju Londýn.

Mám na něm rád úplně všechno. Miluju jeho paláce a muzea a jeho galerie, samozřejmě. Ale mám rád i jeho špínu, vlhko a smrad. Ano, nemám na mysli doslova *lásku*. Ale nevádí mi to. Už ne. Ne teď, když jsem si na to zvykl. Jakmile si na něco zvyknete, nevádí vám to. Ani graffiti, které najdete na svých dveřích jen týden potom, co jste je čerstvě natřeli, ani kuřecí kosti a plechovky od cideru, jež

musíte uklidit, než se usadíte na vlhké a zablácené trávě na piknik. Ani věčně se měnící rychlá občerstvení – od AbraKebabra přes Pizza the Action až k Really Fried Chicken –, a to všechno na hlavní ulici, která bez ohledu na tři nové nápisy týdně nevypadá ani trochu jinak. Její nevкус a lacinost může být uklidňující, její nepředvídatelnost inspirující. To je Londýn, jaký vídám každý den. Zatímco turisté vídají Dorchester. Vidí Harrods a muže v medvědích čepicích a Carnaby Street. Sotvakdy spatří Happy Shopper na Mile End Road nebo ošuntělou diskotéku v Peckhamu. Míří do Buckinghamského paláce a vidí nad ním vlát rudou, modrou a bílou, zatímco zbytek nás ostatních si objednává dansak z Tandoori Palace, a poslouchají Simply Red, White Lightning a Duncana z Blue.

Ale na to bychom měli být taky hrdí.

Nebo si na to alespoň zvyknout.

Poslední dobou byste mohli na jednom konci Caledonian Road najít i kousek Polska, stejně jako byste mohli najít Portugalsko ve Stockwellu nebo Turecko po celém Haringey. Od té doby, co ty obchody otevřely, si Dev zvykl využívat ke zkoumání oné zcela nové kultury svoji polední pauzu. Bylo to jako tehdy, když byl na univerzitě a potkal v Boomboom, leicesterském nočním klubu číslo jedna, jednu holku z Bolívie. Já jsem tehdy studoval angličtinu a Dev měsíc nebo tak nějak studoval španělštinu. Každý večer se připojoval na internet a čekal deset minut na načtení jediné stránky, než si ji vytiskl a nutil se zapamatovat si hromadu španělských frází v naději, že na ni znovu narazí, což už se mu nikdy nepovedlo.

„Osud!“ říkával. „Jo, osud.“

Těď to bylo celé jen o Polsku. Cpe se sýrem se *szynkou*, prohlašuje, že je to ten nejlepší sýr, jaký kdy ochutnal, a ignoruje skutečnost, že je balený v malých plastových balíčcích a chutná *přesně* jako Dairy Lea. Kupuje *krokiety* a *Krupnik* a ještě jeden sýr, s kousky světlorůžové syntetické šunky zazděné křížem krážem v každém nevýrazně nažloutlém plátku. Jednou si koupil červenou řepu, ale nejedl ji. A ještě k tomu si

na konci každého dne dá záležet, aby ho každý zákazník, co tu ještě náhodou je, spatřil se dvěma koblihami *paczki* a sklenkou *Jeżynówki*. A jakmile se s tím dost předvede a oni se zeptají, co to pro všechno na světě drží v rukou, řekne: „Je to výborné. Vy jste nikdy neměl *paczki*?“ a pak vypadá světaznale a na chvíli je sám se sebou spokojený.

Jenže on to nedělá na odiv. Ne tak docela. Má dobré srdce a já jsem přesvědčený, že si myslí, že je příjemný a lidi tak nenásilně poučuje. Jedná se o tu nejlínější formu cestování. Nikdo jiný, koho znám, prostě jen tak nesedí, nehraje videohry a nečeká, že za ním ty cizí země prostě s každou novou vlnou něčeho neobvyklého přijdou. Bude vám tvrdit, že chce vidět svět – ale radši ho bude sledovat skrz výlohu svého obchodu.

Přicházejí sem nakupovat lidé z celého světa. Lidé, kteří se snaží vrátit do svého mládí nebo chtějí doplnit sbírku či najít hru, v níž bývali tak skvělí. Jistě, má i nové věci – ale ty jsou tu jen kvůli přežití. Kvůli nim sem lidé nechodí. A když přijdou, někdy dostanou od Power Up! doporučení. Potom je už jen dílem okamžiku, než se Dev zmíní o Makoto Uchidovi, což obvykle stačí, aby to zdůraznilo jeho nadřazenost a vyděsilo je to, možná až tak, že si koupí za dvě libry *Decap Attack* nebo *Mr. Nutze*, ale nejspíš ne.

Dev neprodává skoro nic, ale to skoro nic se zdá být tak akorát. Jeho otec vlastní pár restaurací na Brick Lane a platí tady za to složenky, takže s tou trochou navíc, co tenhle obchod vydělá, si Dev na každý pád může dovolit kvalitní polskou šunku. Navíc je na mě hodný, takže ho nemůžu soudit. Přišel jsem o přítelkyni a byt, ale získal spolubydlícího s prakticky žádným nájemným, výměnou za pár odpoledních směn a týdenní dodávku *krokiet*.

Když už o tom mluvíme...

„Takže, máme pivo *Żubr* nebo *Żywiec* – vyber si!“ řekl Dev a zvedl lahve. Nebyl jsem si jistý, jestli dokážu vyslovit název byť jen jedné z nich, a tak jsem ukázal na tu s méně písmeny.

„Nebo myslím, že mám ještě někde nějaký zbytek *Lecha*,“ prohlásil, vyslovil to jako „leča“ a zahihňal se. Dev věděl, že se to vyslovuje „Lech“ s ch, protože se zeptal Pawla, ale radši říkal č, protože to znamenalo, že se pak bude moct hihňat.

„Žubr bude fajn,“ řekl jsem – což jsem snad udělal poprvé – a on ho otevřel a podal mi ho.

Zahlédl jsem se v zrcadle za ním.

Vypadal jsem unaveně.

Někdy se na sebe podívám a pomyslím si: Tak takhle to je? A pak si odpovím: Jo, to teda jo. Lépe už nikdy vypadat nebudeš. Zítra už na tom budeš zase o trochu hůř a takhle to půjde dál, až navěky. Asi by sis měl koupit nějaké vitaminy.

Mám účes pětatřicátníka. Až do nedávné doby jsem nosil moderní ironická trička, dokud jsem si neuvědomil, že pravá ironie je v tom, že v nich vypadám spíš nemoderně.

Jsem příliš starý, než abych experimentoval se svými vlasy, ale moc mladý, než abych si zvolil styl, který bych mohl vyznávat až do hrobu. Víte, jaký mám na mysli – takový ten, k němuž všichni míříme, pokud máme dost štěstí a nějaké vlasy nám zůstanou. Ulízaný a nudný, jenž trůní na hlavě každého chlápka v příliš velké košili u snídaňového bufetu v letovisku s all inclusive, který má kolem sebe protivné děti a pasivně agresivní manželku, spolupracující v cílevědomé jednotě na tom, aby zničily jeho ambice, stejně jako zničily jeho účes.

Říkám to, jako bych byl něco lepšího nebo jako bych měl ambice nějakého hrdiny, co by za něco stály. Jsem člověk s nevyhraněným stylem, to je všechno, a takových jsou nás miliony. Jsem na trapném stupni mezi dvacetiletým mladíkem a čtyřicetiletým zralým mužem. Na stupni, kterému jsem musel začít říkat „třicátník“.

Někdy přemýšlím, co by hlásal titulěk pod mou fotkou ve *Vanity Fair*, toho dne, kdy bych napsal reportáž k titulní straně a oni by se rozhodli ze mě udělat událost:

Účes: Od Angely z kadeřnictví Toni & Guy nedaleko stanice metra Angel, které jsou prsty cítit po nikotinu a říká „verlyba“ místo „velryba“.

Vůně: Lynx Africa (pro muže). 2,76 £, Tesco Metro, Charing Cross.

Hodinky: Swatch („Koupil jsem si je z náhlého popudu na letišti v Ženevě,“ přiznal nám s lehkým úsměvem a přehraboval se ve svém salátu niçoise. „Naše letadlo mělo tři hodiny zpoždění a Toblerone už jsem si koupil předtím!“).

Oblečení: Vlastní model (s poděkováním desetiprocentní slevové kartě Topman VIP, k dispozici zdarma doslova každému na světě).

Ale nejsem zas tak špatný. Španělská modelka, kterou jsem potkal ve španělském baru na Hanway Street, a se kterou jsem dokonce jednou měl i celkem slušné rande, mi řekla, že vypadám „velmi anglicky“, což jsem pochopil, jako že to znamená jako Errol Flynn, i když jsem později zjistil, že byl Australan.

„To. Byl. Ale. Den,“ pronesl Dev a povzdechl si. Na muže, který toho ten den opravdu neměl příliš mnoho na práci, až moc ztěžka. „A ty? Jak bylo?“

„Jo,“ řekl jsem. „Však víš, ne tak špatně,“ čímž jsem myslel pravý opak.

Špatné to bylo od chvíle, kdy jsem dnes ráno vstal. Došlo mléko, což se ale nijak nelišilo od normálu, a pošťák rachotil s naší poštovní schránkou, ale skutečný kopanec jsem dostal, když jsem s ponurým svíravým pocitem v břiše zapnul notebook, zamířil na Facebook, a to přesto, že jsem *věděl*, že se něco takového nakonec stane, a spatřil jsem ta slova, o kterých jsem *věděl*, že přijdou.

... užívá si nejlepší chvíle svého života.

Šest slov.

Nový status.

A vedle toho jméno, Sarah, na které se dalo tak snadno kliknout.

A tak jsem na něj klikl. A byla tam. Užívala si nejlepší chvíle svého života.

Přestaň, pomyslel jsem si. Už dost. Vstaň a dej si sprchu.

Tak jsem klikl na její fotografie.

Byla v Andoře. S Garym. Užívala si nejlepší chvíle svého zkurveného života.

Zaklapl jsem notebook.

Copak je jí fuk, že to uvidím? Neuvědomuje si, že se mi to objeví přímo na monitoru a praští mě to do očí? Ty fotky... snímky... pořízené z úhlu, ze kterého jsem *já* byl zvyklý ji vidat. Ale teď to nejsem já, kdo je za tím foťákem. Nejsem to *já*, kdo ten okamžik zachytí. Tyhle vzpomínky nebudou *moje*. Takže je nechci. *Nechci* ji vidět, opálenou a šťastnou a v šatech bez rukávů. *Nechci* se na ni dívat přes stůl a vidět ji s koktejlem a výrazem radosti, lásky a s rozesmátou tváří. *Nechci* hledat a nacházet ty drobné, nesmyslné, zraňující detaily: jak se dělí o pizzu Margherita, jak jí kadeře vlasů světlají od slunce, že přestala nosit náhrdelník, který jsem jí dal – *nic* z toho jsem nechtěl. Ale znovu jsem otevřel notebook, a přesto jsem se znovu podíval, pečlivě ony fotografie studoval a *všechno* to vnímal. Nemohl jsem si pomoci. Sarah si užívala nejlepší chvíle svého života a já jsem se měl... dobře. Cože?

Podíval jsem se, jaký byl *můj* poslední status.

Jason Priestley... *zrovna jí polévku*.

Ježíši. To je teda terno. Hele, Sarah, vím, že jsi pryč a užíváš si nejlepší chvíle svého života a tak, ale nezapomínejme, že jsem minulou středu jedl nějakou polévku.

Proč jsem si ji prostě nevymazal z přátel? Neodstranil ji z té rovnice? Nepostaral se, aby mě internet nezraňoval? Ze stejného důvodu, proč mám ještě v peněžence její fotku. Tu z jejího prvního dne v práci – jen ty velké modré oči a Louis Vuitton. Nebyl jsem dost silný, abych ji roztrhal nebo vyhodil. To by vypadalo tak... definitivně. Jako bych to vzdal, nebo co. Ale věc se má tak: hluboko uvnitř jsem věděl, že jednoho dne *ona* vymaže *mě*. A pak se to konečně stane

skutečností a nebude to moje rozhodnutí a já pak budu v háji. Částečně jsem doufal, že to neudělá – že někde v té její tašce přecpané šminkami a časopisy *Grazia* a papírovými kapesníky, že někde v té tašce by mohla být *moje* fotka...

A jo, už je tu zase naděje.

Ale ta bude jednoho dne krutě a jen tak mimochodem rozdrce-na a já budu zapomenut, možná právě těsně předtím, než se Sarah rozhodne, že ona a Gary by se k sobě mohli nastěhovat, nebo že by do toho ona a Gary mohli praštit, nebo že by si ona a Gary mohli udělat dalšího mrňavého Garyho, kterého pojmenují Gary a který bude vypadat přesně jako ten zatracený Gary.

A až mě konečně vymaže, já tu budu pravděpodobně sedět sám jako kůl v plotě. V šedé místnosti s prošívanou dekou nad obchodem s videohrami vedle místa, o němž si všichni *myslí*, že je to bordel, ale není. Je třeba to podotknout. Budu zírat na monitor, který mě informuje, že už nemůžu být dál posedlý jejím životem. Že už nejsem nadále považován za hodného dívat se na její fotografie, pátrat, kdo jsou její přátelé, zjišťovat, kdy má kocovinu, je ospalá nebo se opozdila do práce. Že *ji* už dál nezajímá zjištění, kdy *já* jím polévku.

Můj život.

Vymazaný.

Bída.

Ale mohlo by být hůř.

Mohl by nám dojít *Žubr*.

Za hodinu nám *Žubr* došel.

Dev navrhl zajít do Den – malé irské hospůdky vedle obchodu, kde půjčovali náradí, na půl cesty směrem ke King's Cross – a já jsem řekl, jo, proč ne. Nikdy nevíte. Mohl bych si užít nejlepší chvíle svého života.

„Hele, poslyš,“ mávl rukou Dev. „Tak jako tak, kdo by chtěl jet do Andorry? Co je na Andoře vlastně tak krásného?“

Hráli Pogues a my jsme byli už trochu opilí.

„Krajina. Nezdáněné nákupy. Skutečnost, že má dvě hlavy státu, což jsou francouzský král a španělský biskup.“

Ticho.

„Díval ses na Wikipedii, co?“

Přikývl jsem.

„Je vůbec ve Francii král?“ zeptal se Dev.

„Spíš prezident, nepamatuju se. Jediné, co vím, je, že je to tam, kam jdeš a užíváš si nejlepší chvíle svého života. S mužem jménem Gary, těsně předtím, než máš smečku malých Garyů – kteří všichni budou vypadat jako mrňavá agresivní mimina –, a pak si koupíš člun a budeš na venkově vyrábět sýr.“

„O čem to *mluvíš*?“ zeptal se Dev.

„O Sarah.“

„Ona má mrňavá agresivní mimina?“

„Pravděpodobně,“ zamumlal jsem. „Pravděpodobně zrovna teď vyklopila další. Budou po celém světě, ta její agresivní mimina. Budou se šířit a množit jako v *Arachnofobii*. Budou píchat lidi do tváří a mlátit je svýma malýma pěstičkama.“

Dev se nad mými slovy zamyslel.

„Nebýval jsi takovýhle,“ pronesl. „Kam ses poděl? Kdo je tenhle mrzout?“

„Jsem to já,“ odpověděl jsem. „Já jsem pan Mrzout. Volal jsem minulý týden domů a máma prý: „Ty už se nikdy nevrátíš do Durhamu, proč se nikdy nevrátíš domů?“

„Tak proč se nikdy nevrátíš do Durhamu?“

„Protože je to memento, ne? Vracet se zpátky. Každopádně Sarah tenhle problém nemá. Ona bude mít mrňavá agresivní mimina.“

„Nemyslím si, že bude mít agresivní děti. Myslím, že Gary je něco jako investiční bankéř.“

„To neznamená, že by nemohl mít agresivní děcka,“ namítl jsem a zvedl prst do vzduchu, abych ukázal, že v tomhle nepříjmu žádnou

formu námitek. „On je *přesně* ten typ člověka, který zplodí násilníka. Malého skinheada. Který pořád řve.“

„Ale je to jenom *dítě*,“ poznamenal Dev.

„To je fuk,“ řekl jsem. „Hlavně ani jedno nekrm po půlnoci.“

Chvilku bylo ticho. Začali hrát AC/DC. Moje oblíbená kapela. „Back In Black“ – nejlepší rocková písnička své doby. Na chvíli mě to utěšilo.

„Pojďme si dát ještě pivo,“ navrhl jsem. „Žubr! Nebo *Zyborg*!“

Ale Dev mě teď s velmi vážným výrazem pozoroval.

„Měl by sis ji vymazat z přátel,“ řekl rozhodně. „Prostě ji vymaž. Skoncuj s ní. Nech pana Mrzouta plavat, protože hrozí vážný nebezpečí, že se z pana Mrzouta stane pan Kretén. Nejsem žádné odborník, ale jsem si jistý, že přesně tohle by ti řekli, kdybys zavolał do poradny v *This Morning* a zeptal se jedný z těch starejch bab, který tam řešej problémy.“

Přikývl jsem.

„Já vím,“ řekl jsem smutně.

„Tohle je dva tisíce kalorií!“ prohlásil Dev. „Dva tisíce! Četl jsem o tom v novinách!“

„Četl jsi o tom v mých novinách,“ namítl jsem. Po několika půllitrech už jsme měli „to jedno, na které jsme přišli“, a po cestě domů jsme se zastavili v Oz na kebab. „Byl jsem to já, kdo ti to ukázal a řekl: ‚Tohle si přečti! Tvrdí se tam, že kebab má dva tisíce kalorií!‘“

„Ať už jsem to četl kdekoliv, prostě říkám, že dva tisíce je na kebab spousta kalorií. Ale pro tebe jsou taky dobrý.“

„A jak dobré jsou pro tebe?“

„Vypodloží ti žaludek tukem, takže až přijde apokalypsa, budeš líp připravenej. Prežijeme déle. Tlustoši zdědí zeměkouli!“

Dev se pokusil zahulákat „Jupí!“, ale pak se začal dusit chilli omáčkou. Je apokalypsou tak trochu posedlý, po těch letech toulání post-

apokalyptickými krajinami, sbírání věcí a bojů s obřími brouky ve videohrách, na což ve skutečnosti nahlíží jako na „důležitý trénink“.

Právě teď měl potíže trefit se klíčem do dveří. Za tohle byste v apokalypse ztratili body. A taky byste o ně přišli za to, že nosíte brýle, ale ty jsou Devovou důležitou součástí. Má IQ kolem 146, nejen podle psychiatra, u kterého byl ve čtyřech letech, ale taky podle nějakých interaktivních kvízů, jichž se zúčastnil v televizi, což mě vždycky, když jsem pod parou, přiměje být na něj pyšný, ačkoliv když s ním mluvíte, nikdy by vás nenapadlo, že je tak inteligentní. Čtyřikrát se ucházel o účast v té sáhodlouhé sérii *The Apprentice*, což je soutěž, ve které dvacítk mladých podnikatelů soutěží v různých obchodních úkolech a musí přežít týdenní boj, aby získali obchodní partnerství od některého z nejúspěšnějších byznysmenů. Z nějakého důvodu se jim ale nezdálo, že je Dev spolumajitelem mrňavého obchůdku s videohrami z druhé ruky na Caledonian Road, což by mi připadalo legrační, kdybych nevěděl, že mu to doopravdy zlomilo srdce.

Bylo by snadné tvrdit, že Dev ustrnul ve čtrnácti letech. Jeho zájmy, jeho postoj k holkám, dokonce i jeho vzhled. Víte, když bylo Devovi čtrnáct, zemřel mu dědeček, a to mělo na jeho život obrovský dopad. Ne protože to bylo emocionálně traumatické, ačkoliv samozřejmě bylo, ale protože Devův otec nerad viděl, jak se mrhá penězi. A rok předtím si Dev začal všimnout, že není jako ostatní děti. Jen maličkosti – že nerozezná písmenka, nepřečte hodiny a má velký talent padat z postele. Byl krátkozraký.

Jeho otec je podnikatel. A napadlo ho, proč platit za obroučky, když jsou tu jedny přímo na ráně a ihned zadarmo k dispozici?

A tak Dev dostal brýle po dědečkovi. Po svém *dědečkovi*. Doslova tři dny po pohřbu. Vyměnili mu čočky, samozřejmě, ale dělal to nějaký kamarád jeho otce z Whitechapel Road a dal mu tam levný plast, co se snadno poškrábe. Dev proto kvůli obličejí mladého kluka s brýlemi jako stařec, jako batole, které si nasadí maminciny brýle proti

slunci, proploval příštími čtyřmi lety ku posměchu všech. Snažil se nechat si narůst knír, aby to vykompenzoval, ale to mu jen dodalo vzhled miniaturního vojenského diktátora.

A on si nikdy nekoupil nové. Proč taky? Zvykl si na to, jak vypadá. A časem to i pracovalo v jeho prospěch. Na univerzitě, alespoň zpočátku, to shledávali podivínským, ty tlusté černé obroučky na ujetém novém klukovi, ale v prvním ročníku byly jako bezpečný přístav, ve druhém výstřednost nebo vtípek, a jak doufal, ve třetím by mohly být magnetem na holky.

(Nebyly.)

Ale později, když jste k nim přidali vlasy, které se ani neobtěžoval stříhat, a trička, jež dostal buď zadarmo, nebo si je koupil za pár šupů na eBay, tak ony brýle přímo křičely důvěryhodností. Jako by volaly „Dev“.

Zahraniční děvčata, která mu nerozuměla, ale líbily se jim světlé bundy, si myslela, že vypadá dobře.

„Pojď dál,“ praštil pěstí do zábradlí, když se konečně dostal do dveří a vyklopýtali jsme po schodech nahoru. „Já vím, co ti zvedne náladu.“

V bytě odhodil Dev kebab na stůl a zamířil do kuchyně, kde se začal přehrabovat ve skříňkách a hlasitě třískat nádobím.

Došel jsem do svého pokoje, sebral notebook a nasadil rozhodný výraz.

Možná že bych to měl udělat, pomyslel jsem si. Prostě ji odtamtud vymazat. Pohnout se dál. Zapomenout na to. Chovat se dospěle. Bylo by to snadné. A pak bych mohl zapínat počítač bez té hluboké, tupé bolesti. Bez čekání, že možná uvidím něco špatného. Mohl bych dál žít svůj život.

Slyšel jsem, jak Dev zakřičel „Aha!“, a zapnul jsem internet.

„Našel jsem to, Jasi! Lahev prvotřídní *Jezynowky*! Ostružinová brandy! Co kdybychom zapnuli Nintendo, pili *Jezynowku* a hráli *GoldenEye* až do rána?“

Ale já ho neposlouchal. Ne tak docela. Jen jsem odhadoval, co to vlastně říká. Co se mě týkalo, klidně mohl rozbíjet vázy nebo skládat rasistické songy, protože já jsem byl v transu, šokovaný a nevnímal jsem nic jiného, než co jsem viděl na monitoru.

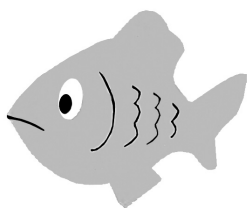
Tentokrát jediné slovo.

Jediné slovo, které mi vrazilo jednu do zubů, rozdrtilo moji naději a vysmálo se mé rodině.

„Jasi?“ ozval se Dev, najednou v mých dveřích. „Chceš být James Bond, nebo Natalia?“

Ani jsem se na něj nepodíval.

V očích mě pálily slzy a na těle jsem cítil každý chloupek, protože jediné, co jsem viděl, byla slova „Sarah Bennetová je...“ a pak to poslední, zabijáka, úplného a absolutního *bastarda* mezi slovy.

KAPITOLA DRUHÁ

aneb Některé věci je lepší nechat nevyřčené

Zasnoubená.

To bylo to slovo, než se zeptáte.

Zasnoubená.

Sarah byla zasnoubená s Garym. Gary byl zasnoubený se Sarah. Sarah a Gary byli *zasnoubení jeden s druhým*.

Po tomhle jsem nechtěl zůstat vzhůru až do svítání a hrát s Devem *GoldenEye*. Jen jsem tam seděl, ochromený šokem a *Jezynowkou*, ve studeném pokoji, který byl teď cítit po ostružinách, a klikal jsem na obnovit stránku a obnovit a obnovit, jak se hrnuly gratulace.

Hurá! napsal Steve, což je pro Steva *typické*, a Jess napsala *Jupí!*, což bylo *přesně* jako ona, a Anna napsala *Bylo na čase!*

Vážně, Anno? Už bylo na čase, jo? Jsou spolu šest měsíců, Anno. Já jsem byl se Sarah čtyři roky. A to sis nikdy nemyslela, že bychom se *my dva* měli vzít, nebo jo? Co se ti na mně vlastně nelíbilo? Moje oblečení? Moje práce? Nebo to, jak jsem ti rozlil červené víno po celém stole a trochu se ti dostalo na boty, tys mi vynadala do blbců a já se pak pozvracel?

Jo, nejspíš to bylo tohle.

Nemohlo se to stát hezcímu páru! napsal Ben, a tohle vážně bolelo, protože Ben je *můj* kamarád, Sarah, ne tvůj. Zdědilas je, samozřejmě – skončila jsi úplně se všemi –, ale jenom proto, že jsem se příliš styděl a děsil se podívat kterémukoliv z nich ještě někdy do očí.

Přihnul jsem si z lahve brandy a četl, každý nadšený výkřik a každé blahopřání a každé *ACH MŮJ BOŽE* a zbytečný vykřičník navíc a další facku za fackou.

A co já? Měl jsem chuť rvát. To nikdo nemyslí na mě? Jak to, že když Sarah napíše, že je zasnoubená, všichni se úplně zblázníte, ale když já jím *polévku*, nikdo k tomu *nic* neřekne?

Pak jsem si uvědomil, že jsem si ji chtěl vymazat z přátel. Udělat prohlášení. Dát jí vědět, že tohle není dobré, že to *není* v pořádku.

Jenže udělat to teď by vypadalo nevychovaně, dětsky, nedospěle.

A kromě toho, pak bych se nemohl dívat na její fotky.

Ach můj bože. Tady to je. Prstýnek.

Musel ji požádat o ruku právě tady, u tohoto stolu, po pár koktejlech v andorrské noci, v šatech bez rukávů, nad mizernou pizzou Margherita.

Nad Margheritou! Nedali si ani Meat Feast! Předpokládám, že vy dva teď jíte zdravě, co? Chodíte na pilates a pijete koktejly obohacené vitaminy? Jasně, vsadím se, že jo.

Já bych ji takhle nepožádal, Gary. Udělal bych z toho *zvláštní událost*. Schoval bych prstýnek do sklenky se šampaňským nebo – víš – bych slanil z horkovzdušného balonu na fotbalový stadion a požádal ji přímo tehdy a tam, poklekl bych na koleno a nechal se promítnout na velkoplošnou obrazovku, aby to všichni viděli. Protože já mám úroveň, Gary. A ano, Gary, *chystal* jsem se ji požádat, vážně. Neudělal jsem to, ale *chystal* jsem se. Jednoho dne. Všechno jsem to měl v plánu. Nebo, vlastně ne doslova v plánu, ale *měl jsem v plánu* to mít v plánu. Plány byly velmi významnou součástí mého plánu. A i když jsem to nikdy neudělal, a přestože už nikdy ani nebudu moct, dovol

mi sdělit ti absolutně bez výhrad, Gary: Moje plány by *nikdy* nezahrnovaly obyčejnou nudnou pizzu a jasně modrý koktejl.

Bože. Vypadá tak šťastně.

Přihnul jsem si ostružinové brandy a vztyčil jsem na monitor prostředníček.

A pak jsem vstal a šel najít do kuchyně další lahev.

Bylo trochu moc brzy a pořád jsem na jazyku cítil ostružiny.

Jenže vedle mého obličeje něco bzučelo a nechtělo to přestat.

Přinutil jsem se otevřít oči, našel jsem telefon a podíval se na něj.

Chvilí mi trvalo, než jsem zaregistroval jméno. Nebo ne jméno.

Ale *proboha*, tohle jméno.

SARAH.

Kolik je hodin? Sedm? Osm?

Nemohl jsem. Ne teď. Nebyl jsem připravený. Potřeboval jsem kafe a možná pár poznámek a věcí, co říct, které by mi pomohly vypadat nesměle a nedotčeně. Poslal jsem hovor do hlasové schránky a zíral do stropu. To by jí mohlo něco naznačit, pomyslel jsem si. Dát jí vědět, že se nemůže spoléhat na to, že jí to zvednu, kdykoliv si...

Telefon začal znovu vibrovat. Vzal jsem ho do ruky.

Možná že se něco stalo. Možná že jí dal Gary kopačky. Možná bych tu pro ni měl být, jestli to potřebuje. Ukázat jí, jak citlivý a skvělý dokážu být.

PŘIJMOUT.

„Haló?“

Páni, já mám ale slabý hlas.

„Jasi?“

„Ahoj.“

A *skřehotavý*. Slabý a *skřehotavý*.

„Jak se máš?“

„Dobře.“

Nezněla rozrušeně. Zněla chladně. Stroze. Zněla jako Sarah.

Uvědomil jsem si, že asi neví, že já vím.

Fajn, rozhodl jsem se. Prostě mi řekni, že jsi zasnoubená.

„Těžká noc?“ zeptala se.

Ano, to se stává, Sarah, byla to vážně těžká noc. A teď, co kdybys mi řekla, že jsi zasnoubená, a já se budu moct chovat překvapeně a dospěle.

„Jen... jen jsem si dal pár drinků s Devem a –“

„Proč jsi takový kretén, Jasi?“

Zamračil jsem se. Tohle nebylo ve scénáři. A vůbec, pro tebe jsem *pan* Kretén.

Uběhlo pár vteřin.

„Já jsem... co ty...“

„Mohl bys mít alespoň kvůli mně radost, Jasone? Nemůžeš mě za nic z toho obviňovat. Oba jsme si vybrali a...“ Tohle ne.

Tenhle rozhovor už znovu ne.

„Radost z čeho?“ zeptal jsem se nevinně.

„Ty víš z čeho.“

Jak ví, že vím z čeho? Cože?

„Sarah –“

„Jsem zasnoubená, Jasone. Teď už jsi spokojený, když jsem ti to řekla?“

„Já... no, to je dobrá zpráva!“ řekl jsem. „Dobrá pro tebe.“

„To není zrovna to, cos říkal včera večer.“

Párkrát jsem zamrkal. Volal jsem jí? Nebo volala ona mně? Podíval jsem se na stůl stojící v koutě. Po jedné noze stékal dolů pramínek ostružinové brandy a tam, vedle něj, byl položený posel: můj notebook, ten zrádce, pořád ještě zapnutý, pořád hrdě ukazující rozzářené a barevné fotky velmi šťastné Sarah.

„Včera večer,“ prohlásila, „to vypadalo, že to považuješ za špatný tah.“

„Ne, to nikdy.“

„Říkal jsi, že je to špatný tah a že všichni moji přátelé jsou špatní, když mě neodradí udělat tu největší chybu, kterou by kdy žena mohla udělat, když vymění jakoukoliv šanci dát se s tebou znovu dohromady za život nad pizzou Margherita plný pitomých dnů.“

„Pitomých dnů?“

„Gary je velmi rozrušený. Je hrozně citlivý. Má pocit, že jsi ho ponížil. Říkal jsi, že je Margherita všech mužů. Tvrdil jsi, že ty jsi jako Meat Feast a on je Margherita.“

„Asi jsem mínil, že je oblíbený a já nechutnám každému, zvláště ne těm, kteří se starají o své zdraví, a –“

„To není to, cos myslel, vid?“

Teď se za tím chladem objevilo i něco jiného. Hněv? Ne. Co to jen je? Byla to rezignace. Jako by se už se mnou nechtěla otravovat.

„Začni se chovat jako dospělý, Jasone,“ řekla. „Najdi si někoho jiného. Kohokoliv jiného. Odstěhuj se z toho příšerného bytu – je hned vedle bordelu, pro rány boží – a pohni se dál.“

„To není –“

„Už mi nevolej.“

Cvak.

Chvilí jsem poslouchal ticho na druhém konci linky a pak jsem se posadil.

„To není bordel,“ dořekl jsem.

Začalo mi bušit v hlavě a zkontroloval jsem v telefonu odchozí hovory. Žádné tam nebyly. Vůbec jsem jí nevolal. Tím jsem si byl jistý.

Hele, možná jí přeskočilo. Možná jí přeskočilo z Garyho. To by bylo skvělé, kdyby jí přeskočilo z Garyho. Kdo by měl potom pravdu: já, nebo její přátelé? Ti samí přátelé, kteří jí psali s tak bezstarostným nadšením, jak jsou z nich obou šťastní, jak skvělý chlap je Gary, jak se k sobě dobře hodí a jak si dokonale sednou, jak...

Zarazil jsem se.

Nepatrný záblesk náznaku jakési vzpomínky.

Ne.

Prosím, ne.

Vyhrabal jsem se z postele a doklopýtal k notebooku. Spatřil jsem to okamžitě.

Jejda.

„Jejda‘ není výraz, kterej by to úplně vystihoval,“ pronesl Dev moudře.

Měl na sobě tričko *Earthworm Jim* a právě se v kavárně dole v ulici pouštěl do pravé anglické snídaně s Colou.

„Ne,“ zavrtěl hlavou a usmál se. „Jejda‘ není v žádným případě vhodná reakce na tuhle situaci.“

Měl pravdu. Přemýšlel jsem o tom, co jsem udělal.

Pečlivě a vášnivě jsem okomentoval každou ze čtrnácti zveřejněných zásnubních fotografií a každý z těch komentářů mi v mém opilém stavu podle všeho připadal, jako kdyby měl vzletnost Oscara Wildea a vtip Stephena Frye. Nejspíš jsem si myslel, že to zní ostře, břitce a inteligentně. Teď, v chladném denním světle, jsem si uvědomil, že to znělo spíš jako od pobudy, co mlátí jak hluchý do vrat do výlohy Currys.

„Hele, podívej,“ pokračoval Dev. „Kolik lidí to vidělo? Doopravdy?“

„Každý. Každý, kdo se podíval na jejich fotky. Její přátelé, moji přátelé, *naši* přátelé.“

Dev zamyšleně přikývl a pokrčil rameny.

„Její rodina. Její mnozí a rozliční kolegové.“

Teď už vypadal trochu ustaraněji.

„*Garyho* přátelé. *Garyho* rodina. *Garyho* mnozí a rozliční kolegové.“

„Dobře...“

„Vzdálení příbuzní. Lidé, kteří se s nimi neviděli pětadvacet let, ale seděli vedle nich na matice. Náhodní známí. Michael Fish.“

„Michael Fish? Ten meteorolog?“

„Meteorolog Michael Fish, jo. Hraje golf s Garyho tátou.“

„No, tak o meteorologa Michela Fische se starat nemusíme. Jsem si jistej, že meteorologovi Michaelu Fishovi to bude úplně fuk.“

Najednou se mi něco vybavilo a cítil jsem, jak se mi ego smrškló do velikosti buráku.

Garyho tvář. Garyho rozzářený obličej, tak nadšený a plný radosti, že mu žena jeho snů řekla ano, nejšťastnější snímek, jaký si kdy pořídil, a pod ním moje jméno a moje fotka se vztyčeným prostředníčkem hned vedle slov: ČAU! TO JSEM JÁ, GARY, PYTOMÍ MUŠSKÍ KSYCHT, CO MÁ RÁD MIZERNOU A NUDNOU PIZZU... VEZMEŠ SI MĚ A BUDEME JÍST PIZZU, ALE TU HNUSNOU!!!!???

Ježíši.

Pytomí mušská ksycht?

Otrásl jsem se a napil se čaje. Devovi se rozzářily oči. Ne proto, že jsem si usrkl čaj – už jsem to udělal předtím a ani to nekomentoval –, ale proto, že přišla servírka. Tatáž servírka, na kterou se snažil udělat dojem *pokaždé*, kdy jsme tu byli. Protože ano – jak už jsme se dohodli – *vždycky* je tu nějaká dívka.

„Dobranoc!“ vykřikl náhle. „*Jak si masz?*“

Servírka se na něj pousmála, něco mu potichu odpověděla a čekala na odpověď, ale Dev žádnou neměl, takže na ni jen zíral.

A jelikož to vypadalo, že z něj nic nevypadne, zase se odšourala pryč.

„To bylo dobré,“ řekl jsem. „Nakonec to dotáhneš až k opravdovému rozhovoru.“

„Neměl jsem si brát tohle tričko,“ zalitoval Dev. „Měl jsem si vzít to se *Street Fighter*.“

Sledoval ji, jak odchází.

„Jejda,“ řekl jsem.

Je to tak.

Já proti Garymu vůbec nic nemám. Je to dokonale příjemný a naprosto obyčejný člověk. A tohle můžu říct, protože jsem se s ním potkal. Trapné a nečekané setkání na oslavě narozenin společného přítele, během níž jsem se choval bezvadně, a dokonce jsem udělal

i vtip nebo dva, ale i když jsme si stanuli tváří v tvář, nemohli jsme si spolu povídat, to by nebylo přirozené.

Myslím, že kdybych byl ještě učitel, oznámkoval bych ho takhle:

Vzhled: Průměrný.

Konverzace: Průměrná.

Celkově: Gary je velmi příjemný žák, nezatížený ambicemi nebo myšlením. Vždycky budete přesně vědět, jak si stojí.

Což je ve Stevenage.

Vidíte? Příjemný chlap. Dokonale příjemný, dokonale dobrý.

Ale myslím, že tohle bylo právě to, co mi vadilo. Představa, že „je v pohodě, je celkem fajn, zvládne to“. Není v tom žádná jiskra, žádné světlo. V ničem nevyniká. A jak jsem tam stál na té párty a díval se na něj a přes jeho rameno i na Sarah, která předstírala, že si nevšimla, že spolu mluvíme a že pro dospělé v jednadvacátém století je úplně normální se s tím vypořádat, jsem si pomyslel: Kde je nějaké kouzlo?

To kouzlo, jako když jsme se potkali *my dva*, Sarah.

Ten bar, ve kterém ani jeden z nás nikdy dřív nebyl. Procházka po South Bank za svitu měsíce skoro v úplňku. Stará dáma v nočním autobuse, která se ptala, jak dlouho jsme svoji. Číslo, jež jsi mi dala u dveří do svého bytu, a o pět minut později telefon z budky na konci tvé ulice, tousty se sýrem a víno u tebe kuchyni, polibek, další polibek, slib, který jsme si dali, že jednoho dne vystopujeme tu praštěnou starou paní a pozveme ji na naši svatbu.

Dobře. Možná to nebylo skutečné kouzlo. Třeba mohl být měsíc skoro v úplňku a my jsme si mohli dát něco jiného než sýrové tousty a možná jsme se nemuseli srazit zuby při našem druhém polibku, ale pro mě to bylo kouzelné dost. A myslel jsem si, že i pro tebe. Tohle je skutečný začátek vztahu. Příběh. A co vy dva s Garym?

Setkali jste se na firemní akci. Byli jste ve stejném družstvu. Opili jste se v hotelu Hilton u dálnice. O dva měsíce později v rámci velké

firemní restrukturalizace Garyho přesunuli ze Stevenage. Dali jste si schůzku v sedm, oba jste přišli včas a šli jste do All Bar One a pak do Pizza Express. Druhého dne ti Gary pomohl k lepší ceně za golfa z autobazaru. Teď jste zasnoubení.

No, panebože, Sarah, doufám, že jsi prodala filmová práva.

Ale ne. Tohle je úplně v pořádku. A ano. Jsem idiot.

Jenže já chtěl, aby ten začátek byl dost silný, aby nás dovedl až do konce, Sarah, a tys to měla chtít taky. Ani jeden z nás by se neměl spokojit s pizzou Margherita.

Takže, do práce.

London Now jsou noviny, které jsou zdarma a o kterých už jsem vám říkal dříve – tak trochu jako *Metro* nebo *London Paper*, ale tyhle jsou po okraj nacpané recenzemi věcí, jež byste mohli udělat TEĎ! nebo DNES VEČER! nebo ZÍTRA! Jsou zaměřené na lidi, kteří nevědí, co se sebou dělat, nebo kteří rádi dělají dojem na jiné lidi v metru tím, že si nalistují rubriku Život v Londýně a zakroužkují si avantgardní smíšené mexické jazzové koncerty, na které nikdy nepůjdou, a stejně tak i špatně vyslovují jejich názvy.

Je v nich obvyklá směs dalších věcí: zprávy přímo z došlé pošty, horoskopy koupené od nějakého cvoka s faxem z venkova, fotky popových hvězd a komiků, klopýtajících z Groucho nebo Century a pořízené paparazzi, jsou tam titulky V těchto dnech a Věděli jste, že a Viděl jsem vás a další způsoby, jak začít větu, kterou vás nikdy nikdo nebude chtít slyšet dokončit.

Také jsou odsouzeny k zániku. Všichni to víme, ale na tomhle trhu může zbytečný projekt zvládnout jen něco. Podařila se jim úspěšná premiéra v Manchesteru a oni si prostě mysleli, že by mohli přidat trochu londýnského obsahu a začít v hlavním městě s úplně novými novinami. Po krk v recesi to bylo lehce namyšlené, odvážný tah s trochou ruských peněz v pozadí, ale je to Zoe a její tým, kdo se s tím teď musí den po dni potýkat.

A bože, teď jsem si poslechl sám sebe. Znělo to nevděčně. A myslím, že vám možná ukazuju svůj obrázek, se kterým nejsem úplně spokojený. Ta práce se mi líbí, když je jí dost, mám své úspory a být na volné noze znamená, že prostě musím něco dělat, ale to je taky trochu problém. Nejsem ničím zvláštní. Dokonce *ani nejsem* stálý zaměstnanec *London Now*. Jsem jenom průměrný recenzent poskytující průměrným lidem průměrné názory na průměrné věci.

No, říkám „průměrné názory“. To není tak docela pravda. Tyhle názory nejsou moje průměrné názory. Jsou to extrémní verze. Protože vždycky musíte mít nějaký postoj. Minulý týden jsem šel do perské restaurace Sindibád v Bayswateru. Myslím, že kdybych ještě byl učitel, oznámkoval bych to takhle:

Předkrm: Jo, v pohodě, naprosto v pořádku, nic zvláštního, ale v pořádku.

Hlavní jídlo: Nebylo to špatné, všechno jsem snědl, takže jo.

Celkově: Tohle místo je v pohodě, takže pokud jste někde poblíž a máte hlad a máte rádi perskou kuchyni, zajděte tam, nebo taky ne. Nic se neděje.

Jenže teď s tímhle nemůžu ven. Teď musím říkat něco jako:

Předkrm: Mdlý, pompézní, ironicky vůbec ne jako předkrm.

Hlavní jídlo: Katastrofa vedoucí k vnitřnímu zranění.

Celkově: Otravně nezapamatovatelné. Pokud by název restaurace vypovídal o jejich jídelníčku, pro námořníky zvyklé na suchary by ona strava byla snad snesitelná.

Vidíte? Ha ha. Jsem chytrý.

Kousavější, cyničtější, mazanější. A to vše jako chlap, který si kdy si způsobil otravu jídlem, když si dělal hranolky.

Zoe se to líbilo. Ta všechny tyhle věci miluje. A myslím, že to tak trochu dělám, abych na ni zapůsobil. Částečně protože to znamená, že mi dá víc práce, ale zčásti i proto, že udělat dojem na dívku je pěkné.

Myslím, že kdybych byl ještě učitel, oznámkoval bych ji takhle:

Vzhled: Zoe Alice Harperová je čistotná a pořádkumilovaná a má čich na nejnovější módní trendy, o čemž svědčí velké množství firemních tašek módního obchodu ASOS roztroušených kolem jejího stolu. Vlasy, kdysi dlouhou kaštanovou hřívu, má nyní sestříhané na mikádo, což je cosi, co se vám může přihodit, když si dáte „dlouhou pauzu na oběd“ a v kadeřnickém křesle se cítíte nepříro-zeně společensky. Zoe by si to měla do budoucna dobře zapamatovat.

Styl: Zoe je dívka s ambicemi a elánem, její práce je konzistentní a nadprůměrná, i když jejím největším snem, pokud mohu na chvíli vypadnout z role, je pracovat pro jeden z těch sloupků Všechno nenávidím. Znáte je. Takové ty, co vám tvrdí, že všechno je otřesné. Každý nový televizní pořad nebo příběh ve zprávách má v sobě nějakou hroz- nou vadu, která je naprostou urážkou osoby, jež ten slou-pek píše a je vzteky bez sebe, že by mohla trávit čas jinými, mnohem důležitějšími věcmi, jako si v mikrovlnce uvařit nějaké těstoviny nebo civět do blba. Že by mohli odvést lepší práci, přestože už to teď, po první vlně rozhovorů, nikdy ne-udělají. Že by všechno bylo lepší, kdyby byli pod kontrolou. Problém je, že si nemyslím, že je opravdu taková. Je to jen trend. Způsob, jak docílit, aby si jí všimli. Zkratka k hu- moru, jako ti lidé na slavnostních večerech, kteří si pletou cynismus s vtípem nebo žlučovitost se zajímavým názorem. Přesto. Je to její vlastní čas, kterým plýtvá.

(© Gigantický slovník užitečných frází pro učitele)

*Celkově: Chválím její sebejistotu, líbí se mi její nový účes
a předpovídám jí velké věci.*

Mimochodem, já jsem stejně vinen falešným cynismem jako kdokoli jiný. I když doufám, že je to z řady omluvitelných důvodů. Když jsme se se Sarah rozcházel, popisoval jsem skoro každé album, které jsem dostal k posouzení, jako kýčovitě nebo odflinknuté či syntetické (o hudbě nevím vůbec nic, pokud nepočítáte Hall & Oates). A začal jsem psát „o kterémžto“ místo „o kterém“. Když mě konečně opustila, ulevoval jsem si mračením během filmových projekcí a přibíjením režisérů na kříž (o filmech taky nevím nic, vyjma *Vykoupení z věznice Shawshank*, který miluju, a taky se mi celkem líbí Pedro Almodóvar, ale to nikomu neříkám, protože to zní pompézně). Prostou pravdou je, že mi to bylo jedno. Ty recenze diktoval život, ne já.

A dnes, v den kocoviny po příšerné noci, předpokládám, že si to někdo odnese.

Ale kdo?

„U Abrizziho,“ řekla Zoe.

Měla na sobě černý rolák a brýle, které ve skutečnosti nepotřebovala, ale díky nimž vypadala jako odpovědná redaktorka metropolitních novin. Což – jak mi ráda připomínala – tak nějak byla. Ve skrytu duše si myslím, že neměla ráda skutečnost, že jsem znal její univerzitní minulost, kdy byla samé tričko s Longpigs a 20/20, velké nevinné oči Winony Ryder v konverskách.

Na vysoké jsme si byli blízcí. Vážně jsme rozprávěli o budoucnosti a kde v ní budeme mít svoje místo. Pak se dala svou cestou, což jí vyneslo psací stůl a tyhle brýle, a já jsem se dal zase tou svou, což mi vyneslo pytle pod očima.

„Nová italská restaurace, do rubriky Co je ve městě nového. To by ti mělo sednout. Říkával jsi, že chlebové tyčinky jsou prostě vegetariánské salámy pepperami. Pamatuješ si na ty časy? Když tě šťa-

li v Pizza Hut na Haymarketu, protože sis myslel, že když podávají chlebové tyčinky, je to spiknutí, aby ses najedl a nemohl se tak nacpat v jejich bufetu, co byl zdarma?“

„Překvapuje mě, že jsem se nikdy nestal slavným šéfkuchařem.

„Mimochodem, vypadáš hrozně. A co je to za puch?“

„To by mohly být ostružiny,“ odpověděl jsem, „nebo exot. Právě jsem byl na snídani s exotem.“

„To nejsou ostružiny,“ řekla. „Musí to být ten exot. Jak se má Dev?“

„Stejně jako vždycky, je to prostě Dev,“ odpověděl jsem a podíval se na vytištěnou stránku, kterou mi dala. „Takže restaurace. Další restaurace.“

Jenom se usmála. Byla na mě hodná, když mi přihrávala práci, a já jsem jí za to byl vděčný. Jednoho večera, když to mezi mnou a Sarah začalo jít z kopce, jsem si jí jako staré kamarádce vylil srdce, řekl jsem jí o životních chybách, které jsem udělal, byl jsem trochu moc upřímný a opilý a zničený. Řekl jsem jí, kéž bych jen mohl začít znovu, kéž bych jen měl něco vlastního, co bych mohl formovat, měnit a modelovat. Přes to všechno, co se až dosud stalo, a navzdory odstupu, který teď mezi námi byl, chtěl jsem to pro ni dělat, tak jako to ona dělala pro mě.

Poslední recenze se jí líbila, to jsem viděl, protože něco v ní oslovovalo onu světem unavenou ženu, kterou chtěla být. Ale zas to tu bylo znova: křišťálově čistá vize, jaké jsem míval. Vrchní kuchař u Sindibáda, který dychtivě vyhlíží některého za svých číšníků, protože se doslechl, že restaurace bude mít konečně recenzi v novinách, a nemůže se dočkat, až uslyší, jaký na ni měli názor. „Gastronomický kritik!“ pomyslí si. „Konečně! Zcestovalý a erudovaný městský znalec! Jaká radost mě čeká? Jak vtělí divy mé kuchyně do psaných slov?“ A pak, když se číšník přizene z metra s deštěm rozmoklým výtiskem *London Now* nad hlavou, se mu zhoupne žaludek a začnou ho štípat oči, jak se mu slova „otravně nezapamatovatelné“ navždy

propálí do srdce. A když mu začnou doutnat srdeční komory a ztmí se mu před očima, nedojde mu, že to ve skutečnosti nedává smysl, protože proč byste byli otrávení něčím, co se ani nebudete obtěžovat si zapamatovat? A přesto to bude všechno úplně v pořádku. Zítra večer bude u Sindibáda zrovna tolik lidí jako dnes. Nikomu na tom nesejde. I mně na tom sešlo asi jen půl hodiny a pak jsem se díval na *Nejslabší, máte padáka!*. Ale pan Sindibád? Pan Sindibád si ta slova ponese až do hrobu a cestou se bude cítit trochu méně než jako šéfkuchař. A to vše díky člověku, který si ani nepamatuje, co si objednal.

Zahnal jsem tu představu pryč.

„Kde to je?“ zeptal jsem se.

Někde v centru, prosím. Ne Harrow, Uxbridge nebo Mudchute. Poslední věc, po které toužím, je hodinový výlet do Mudchute, abych za své jedl špatnou čínu.

„Charlotte Street,“ řekla vesele.

Charlotte Street. Zrovna tam jsem byl. Teprve včera.

Modrý kabát. Pěkné boty. Úsměv.

Co kdybych ji včera večer oslovil? *Správně* oslovil?

„Je to rezervované na šestou.“

„Na šestou? To musíš znát nějaké lidi na pěkně vysokých místech.“

Ušklíbla se. Připomněl jsem si zase naše univerzitní časy. Kdy jsme se tak změnili? Pořád jsme ještě předstírali, že jsme dospělí, unavenější a znechucenější, než jsme byli? Nebyl jsem si jistý, na koho jsme se snažili udělat dojem: na svět okolo, nebo jeden na druhého.

„Čím dřív to dodáš, tím líp,“ řekla. „Zeptej se jich, co by ti doporučili, objednej si to, nezáleží co, schovej si účtenku, neurvi se z řetězu a za chlast si platíš sám. A taky si nech volný čtvrtěční večer.“

„Proč?“

„Otvíráčka galerie.“

„Ale já o umění nic nevím.“

„Dávám ti práci,“ řekla. „Myslela jsem, že to chceš.“

Cestu domů jsem strávil prohlížením alb a DVD, které mi dala k recenzování, a snažil se přijít na to, jak bych si mohl tropit posměch z jejich názvů.

Když jsem se vrátil do bytu, bylo mi jasné, že na mě budou čekat e-maily. Ty, které jsem ve skutečnosti nechtěl číst. Ty, jež mi budou sdělovat, jakého blázna jsem ze sebe udělal, jak bych měl prostě dospět, a ty další, plné obav o mé duševní zdraví a říkající něco jako *Hele, kámo, kdyby sis jen někdy chtěl promluvit.*

Ale stejně jsem si je prošel.

Jasi, napsal Ben. Nechceš se sejít na kafe? Bylo by dobrý si pokecat.
Odstranit.

Jasone, tady Anna, napsala nejlepší kamarádka Sarah, která jenom čekala, až bude tohle zasnoubení oznámeno, aby mohla obíhat město, organizovat otrěsné slepičí párty a nakupovat růžová vílí křídla pro všechny účastnice, aby si je nasadily, až začnou vyvádět, halekat a dělat ostudu a obřázet každé Pitcher & Piano v Islingtonu a okolí. Já si prostě myslím, že se potřebuješ nad sebou pořádně a dlouze zamyslet a možná trochu přibrzdit v pití, protože všechn ten chlast není zdravý, Jasone. Půllitr nic nevyřeší a taky musíš nechat Sarah a Garetha žít jejich životy, protože ty jsi svou šanci už měl a musíš ohledně toho dospět.

Bylo toho ještě dalších devět odstavců.

Odstranit.

A pak... ach ouvej.

Gary.

Jasone. Poslouchej, kámo...

Zděsil jsem se. Použil „kámo“. Snažil se být kamarádský. Ještě hůř, snažil se *být plný pochopení.*

Sarah neví, že tohle píšu, takže bude nejlepší držet to pod pokličkou.

Samozřejmě že to ví, Gary. Protože jsi jí o tom pověděl a ona řekla, že to nezní jako dobrý nápad, ale ty ses rozhodl, že budeš v téhle

situaci větší chlap, a ona nejspíš řekla: „Bože, právě pro tohle tě miluju. Je tak úžasné být s někým opravdu dospělým“, a pak tam stála a četla ti to přes rameno, zatímco jsi psal.

Ale viděl jsem ty tvoje vzkazy a jen chci říct, že vím, jak se musíš cítit. Taky bych Sarah nechtěl ztratit. A to, co se stalo, znamená, že jsou mezi vámi nevyřešené problémy, řekl bych. Kdyby sis někdy chtěl promluvit...

A právě tady jsem musel přestat číst.

Natukal jsem zpětně rychlé: *Díky, Gary, to je od tebe opravdu hezké*, a sešel jsem po schodech dolů přimět Deva, aby zavřel krám a zašel se mnou na pivo.

Protože ve skutečnosti, Anno, půllitr někdy vyřeší všechno.

Neexistuje nic horšího než sedět sám v restauraci, lidé, kteří často v restauraci sami nesesávají, by vám to řekli. Ale mně to nevadí. Ale spoň si to myslím.

Moje odpoledne s Devem Ranjitem Sandanandou Patelem skončilo v Postman's Parku. Zdálo se, že v Postman's Parku končíváme poslední dobou často. Mezi Little Britain a Angel Street jsou zasazené kachle, které milujeme.

Vysvětlím to.

V roce 1887 George Frederic Watts, syn skromného výrobce klavírů, napsal do *The Times* o nové odvážné myšlence. Přišel s nápadem, aby se na věčné časy oslavilo hrdinství prokázané obyčejnými, všedními lidmi. Celé by to vzniklo k příležitosti padesátého výročí vlády královny Viktorie a stalo by se to připomínkou obyčejných životů prokazujících neobyčejné dobro. Byla to krásná myšlenka.

Dev a já jsme si potrpěli na to, zastavit se tam, kdykoliv jsme byli poblíž – a vzhledem k tomu, že kanceláře *London Now* byly jen pár minut odsud, bylo to často –, a dnes nás naše společná procházka přiváděla blíž a blíž. Nemuseli jsme říkat, kam míříme. Prostě jsme to věděli.

Každopádně Wattsův dopis do *The Times* nic nezměnil. Nikdo ho nepodpořil. Nikdo v něj nevěřil. A tak to stejně udělal. A teď jsou podél jedné zdi staré kostelní zahrady uprostřed londýnského City, pár yardů od bývalé hlavní pošty, desítky glazovaných kachlů Royal Doulton, a každý z nich připomíná jiný akt nezištné, jednoduché statečnosti.

Stáli jsme před jedním z nich a Dev si balil cigaretu.

GEORGE STEPHEN FUNNELL, policejní konstábl, 22. prosince 1899.

Při požáru v Elephant and Castle ve Wick Road v Hackney Wick, poté, co zachránil dva životy, se vrátil zpátky do plamenů, aby riskoval vlastní život pro záchranu barmanky.

Nejvíc jsem si užíval ticho, co následovalo po přečtení.

„Možná,“ prohodil Dev v jednu chvíli, „je to proto, že nejsme hrdinové. Možná máme pocit, že to nemá smysl, protože jsme nikdy neudělali nic hrdinskýho.“

„Neřekl jsem, že mám pocit, že to nemá smysl.“

„Ale máš ho, ne?“ řekl. „Já jo.“

Otočil jsem se a přečetl si další.

ALICE AYERSOVÁ, dcera zedníka, která s neohroženým nasazením zachránila tři děti z hořícího domu na Union Street v Borough za cenu svého vlastního mladého života.

„Myslím tím, my žijeme každodenní životy,“ prohlásil Dev. „Ty si píšeš ty svoje recenze a já prodávám hry, a někdy ty prodáváš moje hry a já píšu tvoje recenze.“

Usmál jsem se, ale Dev ne.

„Máme pocit, jako že něco děláme,“ pokračoval. „Ale co to vlastně děláme? Co můžeme říct, že jsme kdy udělali?“

Zamyslel jsem se nad tím.

„Minulou středu jsem si dal trochu polévky.“

Dev si zapálil cigaretu a zavrtěl hlavou.

„Myslím to vážně, Jasi. Co když život je v těch pravých chvílích? A co když ty pravý chvíle nevyužiješ? Co když nevyužiješ okamžiku

a žádnéj další už nikdy nepřijde? Mohlo by se na tebe vzpomínat jako na hrdinu, nebo bys mohl být jen další člověk, který klidně žije až do dne, kdy v tichosti zemře.“

Ukázal na další kachel.

„George Lee,“ řekl. „Při požáru v Clerkenwellu nesl dívku v bezvědomí, aby ji zachránil, šestkrát upadl a 26. července 1876 zemřel na následky svých zranění.“

Odmlčel se.

„Chopil se okamžiku,“ řekl.

„Tak co mi doporučíte?“ zeptal jsem se číšníka.

Restaurace U Abrizziho byla fajn. Měla pěkné, funkční zařízení (které budu muset nazvat nudným), výkonný personál (Neosobní? Ne, robotický. To zní líp.) a, no, vážně nevím, co ještě. Po čem dalším se kritici restaurací ještě dívají? Byl tu příbor. Příbor jen pro mě, samozřejmě, ačkoliv jsem nevěděl, jak to obrátit v něco negativního. A chleba – malý košík s chlebem. Předpokládám, že mohl být malinko větší.

„Penne jsou vynikající, máme velmi dobré telecí,“ řekl číšník, který se těsně předtím málem potrhla smíchy, když zjistil, že ta rezervace nebyla pro *toho* Jasona Priestleyho. Smál jsem se s ním, přestože v mých dvaatřiceti takový vtíp už začínal být trochu otřepaný.

„Máme také samozřejmě pizzu, tu nejlepší ve městě.“

„Super. Jaká to je?“

„Moje oblíbená je s tenkou kůrkou, s čerstvými rajčaty, trochou bazalky a mozzarellou.“

„Margherita?“

„No... Abrizziho pizza.“

Vypadalo to jako Margherita.

„Tak já si ji dám.“

Číšník – jehož jméno, jak jsem si později všiml, bylo Herman, takže si nemyslím, že by měl nějaké zvláštní právo smát se ostatním – odkráčel s objednávkou a já mezitím popíjel svůj drink. Seděl

jsem u stolu pro dva, čelem k oknu, díval jsem se na večerní dav, jak odchází z práce, mává na taxíky a míří do hospod. Za přáteli, za partnery, za zábavou.

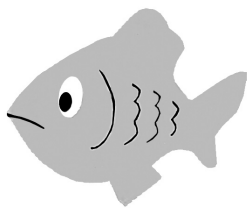
Rozlomil jsem chlebovou tyčinku na dvě půlky.

Ale počkat. Tohle nebylo tak špatné. Možná jsem lidem okolo připadal tajemný: osamělý, nebezpečný muž, zírající ven na Charlotte Street. Možná jsem vypadal jako sériový vrah a všichni natahovali krky, aby viděli, co si takový sériový vrah objedná k jídlu, a pak byli zklamaní, když to byla Margherita a nějaký Appletiser.

A potom se stalo něco pozoruhodného.

Něco, co mě přimělo odložit chlebovou tyčinku a narovnat se. A potom se postavit. A pak nechat svou Margheritu daleko za sebou, ještě než ji vůbec přinesli.

Spatřil jsem ji.

KAPITOLA TŘETÍ

aneb Žena přichází a odchází

„Takže co se stalo?“ zeptal se Dev, celý nadšený. „S tou pizzou, myslím?“

Napil se své *Polo-Cockty* a lehce si říhl.

„To myslíš vážně?“

„Tys ji tam prostě nechal? Zaplacenou?“

„Nevím, co se stalo s tou pizzou. Předpokládám, že ji přinesli a pak ji zase odnesli. Možná ji pak servírovali smotanou jako palačinku. To vážně není pointa tohoto příběhu.“

„Zajímalo by mě, jestli si ji někdo vzal. To by bylo skvělý, kdyby sis pokaždý, když přijdeš do restaurace, mohl prostě ukrást pizzu někoho jiného. Koukej, tys ji tam prostě jen tak *nechal*, takže –“

„Deve... ta dívka. Ta dívka, Deve.“

„Jo. Promiň. Pokračuj. Ta dívka.“

Protože *tohle* je tím smyslem. Ona dívka.

Vynořila se odnikud.

V jednu chvíli jsem se díval na svůj vlastní odraz v okně a přemýšlel, jestli bych se mohl vydávat za sériového vraha, a v další chvíl-

ce jsem zahlédl kdesi ve tmě drobný pohyb. Tak drobný jako nějaké cuknutí na míle daleko, ale stačil, aby přitáhl moji pozornost k tomu, co leželo venku.

Vycházela ze Snappy Snaps – stejný modrý kabát, jiné boty, myslím – a rozhlížela se kolem.

Po kom? Po mně?

Samozřejmě že ne. Ale po někom ano.

Vstal jsem, téměř nedobrovolně, v naději, že zachytím její pohled, celý lehce ovíněný, a možná že bychom na sebe i zamávali, ale ona mě nemohla vidět, a i kdyby, nepamatovala by si mě. Bylo by divné, kdyby ano.

„Ahoj, já jsem ten chlápek, který –“

„Jednou jsi mi podržel pár tašek.“

„Ano!“

„Tak jo, měj se!“

A pak jsem se s trhnutím vzpamatoval.

„Moje bunda, mohl bych dostat svou bundu?“ zeptal jsem se servírky.

„Odcházíte?“

„Ne, jen něco potřebuju – potřebuju svoji bundu.“

Ukázala směrem k recepčnímu pultu, ale slečna, co tam byla, se věnovala zrovna někomu jinému, a i když jsem zkoušel upoutat její pozornost, ani se na mě nepodívala. Odchytil jsem někoho jiného, nějakého chlapa s tácem.

„Zdravím, mohl bych si vzít bundu?“

Ale on se jen usmál, odpověděl na pozdrav a šel dál.

Podíval jsem se z okna. Pořád tam byla a stále se rozhlížela kolem sebe.

Měl bych vyběhnout ven? Měl bych říct: „Ahoj, vy mě neznáte, až na to, že tak trochu jo, ale počkejte tu vteřinku, něco vám přinesu?“

„Ano, pane, jak vám mohu pomoci?“

Konečně. Byla to jen otázka vteřin, ale *konečně*.

„Chci svou bundu, prosím! Jsem u stolu... nevím, u kterého, je to ten s chlebovými tyčinkami a Appletiserem.“

Rozhlédla se kolem a já ji na vteřinu ztratil, ale byla tam, jen trochu dál na ulici. Tohle bych *mohl* zvládnout.

„Stůl devět. Pan Priestley?“

„Ano.“

„Jason Priestley!“ zasmála se. „Celebrita!“

„Ano, já vím. *Prosím*, můžu dostat svou bundu?“

Teď jsem ji ztratil z dohledu, ale nemohla být daleko, přinejhorším mohla být na rohu Good Street, ale Herman si teď dával načas s lovením mé bundy ze šatny. Začal jsem nervózně bubnovat prsty o pult a opakovat „no tak dělej“, což mi opravdu nemohlo získat ničí přízeň. Konečně se vrátil i s bundou.

Bylo to tam ještě? Pořád v mé vnitřní kapse? Poklepal jsem na ni, abych to zjistil.

Ano.

Teď už jsem napůl utíkal dolů po Charlotte Street, rozhlížel se a hledal ji na obou stranách ulice...

Tam!

Dívala se mým směrem. Usmívala se. *Tím* úsměvem. Ruka ve vzduchu, zamávala.

Na místě jsem se zastavil. Vypadala *nádherně*.

A pak kolem mě projel taxík, který vyhlížela, zpomalil a zastavil.

To byla moje šance. Moje chvíle.

„Takžes to udělal?“ zeptal se Dev s vyvalenýma očima. „Využil jsi okamžiku?“

Odmlčel jsem se.

„Ne.“

Nešlo to. Ztuhl jsem, ani nevím proč. Foťák jsem měl v kapse – u sebe. Mohl jsem ho zvednout vzhůru, zařvat „Stát!“ a utíkat k ní a podat jí ho. A možná jsme se pak mohli dát do řeči a ona mi

mohla navrhnout to víno, já jsem ji mohl pozvat na večeři a pak, kdo ví? Možná jsem jí mohl pomoci získat lepší cenu za golfa z autobazaru.

Protože už podruhé během dvou dnů jsem měl pocit, jako by něco začínalo. A podruhé během dvou dnů to nezačalo.

„Proč?“ zeptal se Dev. „Proč, proč, proč?“

Mezitím už dopil svou *Polo-Cocktu* a plechovku hodil do koše. Otevřel si další.

„Co to vlastně je?“ zajímal jsem se.

„Nikdy jsi neochutnal *Polo-Cocktu*? Ta je skvělá. Něco jako polská Coca-Cola, ale s trochu kovovější příchutí.“

Napil se a otrásl. Zamyslel jsem se nad jeho otázkou.

Proč?

Proč jsem něco neudělal, něco neřekl? Protože se stalo tohle. Když nastupovala do taxíku – tentokrát bez asistence – spatřila mě. Vím to. Bylo to jen letmo, ale bylo to tam. Kratičká reakce, malý střípek něčeho, ale přesto něco. Zvědavý pohled, drobné nakrčení nosu, něco, co ve mně vzbudilo myšlenku, že mě poznala. Milisekundové zaváhání, nic víc, a pak byla v taxíku, dveře se zavřely a ona odjela.

„Nebo možná,“ řekl Dev, „se na tebe dívala, protože jsi byl chlap, v noci, stál jsi tam úplně nehnutě a zíral přímo na ni s jednou rukou v kapse bundy.“

Možná.

Nehnutě. Alespoň jsem konečně vypadal jako vrah.

„A tahle věc, tenhle –“

„Jednorázový fotoaparát 35 mm, na jedno použití,“ dokončil jsem slova za něj a otáčel s ním v rukách.

„Jo. Co si s ním počneš? Budeš se prostě potloukat po Charlotte Street a doufat, že se znovu objeví, abys jí ho mohl dát?“

„Na Charlotte Street jsem ji potkal dvakrát ve dvou dnech. V obou případech blízko Snappy Snaps – jednou uvnitř. Evidentně má něco společného s fotografováním.“

„Nebo jí někdo pořád krade foťáky. A kdo vůbec mimochodem používá ty jednorázový? Vypadá to, že je divná. Tak co budeš dělat?“

Pokrčil jsem rameny.

„Nic.“

„Nic? Ale no tak.“

„A co mám jako dělat? A vůbec, co tím vlastně myslíš: ‚Co budeš dělat?‘ S čím mám co dělat?“

Dev se znovu napil a několik vteřin mě pozoroval.

„Kolem Charlotte Street je pár dobrých hospod,“ pronesl.

To odpoledne jsem smolil recenzi na restauraci U Abrizziho.

Kouzelný kousek pizza ráje, psal jsem a pak ještě nějaké další lichotky, jako jak jsem dostal chleba *právě* tak akorát a jak byli zaměstnanci obsluhy opravdu *milí*. No, a teď znali moje jméno. To je ten problém, když máte stejné jméno jako seriálová hvězda devadesátých let. Lidé si vás pamatují. Můžete si tím zpestřit nudný den. Představte si, že pracujete v obchodě s obuví a prodáte sandály Birkenstocks Shaquillemu O’Nealovi. Řekli byste to všem. Psali byste kamarádům textovky a rozhlašovali: *Právě jsem obsloužil chlápka jménem Shaquille O’Neal!* A oni by vám psali na oplátku historky o jmenovcích, se kterými chodili do školy: o Rip Van Winklovi a Tobym Anstisovi a o tom klukovi ze 4. B, který šel na medicínu a stal se z něj dr. Dre.

Navíc, Herman si bude pamatovat, že jsem utekl, aniž bych zaplatil za Appletiser, a že jsem k žádné jejich pizze ani nepřišel. Bylo mi příliš trapné vrátit se zpátky, byl jsem moc rozhozený, než abych si tam sedl a dal si pizzu. Určitě by zavolali do redakce a řekli jim to – ledaže by recenze vyzněla v jejich prospěch.

Zoe mi pak poslala krátký e-mail.

Ehm, díky za recenzi. Je zatraceně neuvěřitelné dostat od tebe takovou chválu. Což je divné, říkali mi, že je to tam hrozné. Je všechno v pořádku?

Jak smutné, pomyslel jsem si. Lidé se ptají, jestli jste v pořádku, když se o něčem vyjádříte mile. Přesto. Představte si Hermanův šťastný obličej, až si to přečte.

Mám rád pizzu, to je celé, odpověděl jsem a zavřel notebook.

Bylo skoro šest a my jsme stáli před číslem 16 na Charlotte Street. Hospoda Fitzroy Tavern. Na rohu Windmill Street.

„Tohle je blbost,“ řekl jsem.

„Chodíval sem pít Dylan Thomas!“ prohlásil Dev. „Zajímalo by mě, proč přestal.“

„Tohle je blbost,“ zopakoval jsem. „Pojďme někam jinam.“

„Copak jsi mě neslyšel? Dylan Thomas se sem chodíval napít! Kam chceš jít ty? K Wetherspoonovým? Skvělý – mohli bychom potkat Natalii Pinkhamovou z talk show *The Wright Stuff*.“

„Dylana Thomase neuvidíš! A odkdy jde o to někoho ‚potkat‘?“

„Ty víš, koho jsme sem přišli potkat,“ vrátil mi to Dev.

V obou případech, kdy jsem Tu Dívku viděl, to bylo kolem šesté. Možná pracuje někde tady ve čtvrti Fitzrovia, pomyslel jsem si. Fitzrovia, pojmenovaná podle hospody, kterou zase pojmenovali po muži jménem Fitzroy. Obdivuju každou čtvrt, která se jmenuje podle hospody. V Londýně jsou i další, samozřejmě. Angel. Manor House. Royal Oak. Swiss Cottage. K tomu ještě Elephant & Castle, jehož název mi jediný vždycky dával smysl, když jsem si uvědomil, že... prostě řekněme, že je neuvěřitelné štěstí, že tu hospodu nepojmenovali Vicar & Boobs, což je v překladu Farář a cecky, vzhledem k tomu, že je to věc, o níž je známo, že často ovlivňuje ceny nemovitostí.

A s tím Dylanem Thomasem měl Dev pravdu. Poprvé, když jsme tu byli, nám nějaký zubící se chlap ve tvídě odněkud z Bristolu celý den vyprávěl, že to tu bylo ve dvacátých, třicátých a čtyřicátých letech centrum umělců, intelektuálů a bohémů. Byli na každém rohu, říkal, vyměňovali si nápady, opile argumentovali, hádali se a milovali, dokud ta hospoda nezačala určovat celou oblast. Kdysi tu pil George

Orwell. Augustus John. Teď to byli lidi jako já a Dev. Nemohli jsme si pomoci, ale říkali jsme si, že jestli hospoda může vypadat zklamaně, tak je to právě v tuhle chvíli.

Ale pokud šlo o Tu Dívku, co vlastně dělala? Pracovala v médiích? Nebo jako servírka? Designérka? Charlotte Street se změnila, dokonce i za tu dobu, co bydlím v Londýně. Napřed byla samá fotografie a móda. Pak reklama. Na chvíli televize a taky trochu rozhlas. A teď – restaurace a bary. Jenom Fitzroy Tavern vypadala, že to všechno přehlíží, jako stařec, který bojuje proti pokroku a tvrdohlavě se odmítá vzdát svého místa u baru, dokonce i když tam instalují automat na karaoke.

Tak nějak jsem o ní chtěl s Devem mluvit, ale pak jsem to přešel jako hloupost; další výmluvu, proč jít na pivo. Bral jsem to jako Devův nápad, takový, který bych mu pro jednu mohl dopřát. Hrál jsem, že je to v pohodě, a změnil jsem téma, kdykoliv se o ní zmínil, zděšený sám sebou, že jsem se o ní vlastně chtěl zmínit já.

„Možná že se jmenuje Charlotte,“ řekl a já jsem předstíral, že mě náhle fascinují moje boty. „Možná se jmenuje Charlotte Street. ‚Slečna Charlotte Street‘. Zní to jako doporučení pro turisty.“

„Turisti Charlotte Street milují,“ řekl jsem a vyhnul se jeho pohledu.

Což byla vážně pravda. Nebo vlastně ne turisti, přesněji řečeno podnikatelé. Američtí podnikatelé. Tady nějací jdou, zrovna teď, sledují působivé večerní slunce a hopsají dolů po schodech Charlotte Street Hotelu, natřeném zelenou od Farrow & Ball, všichni v elegantních oblecích a s hladce oholenou pokožkou, přijíždějí pro ně stříbrné mercedesy a odvážejí je na večeři do –, já nevím, nejspíš do The Ivy.

Odjeli a Dev a já jsme je při tom pozorovali.

„Bylo by hezký být Američan,“ řekl Dev.

„Všichni nejsou takoví,“ namítl jsem. „Někteří z nich jsou jako Hulk Hogan.“

Dev zalétl očima tam a zpět po Charlotte Street a zaregistroval rozsmáté Londýňany hrnouce se ven z barů. Na Charlotte Street vládne sváteční atmosféra. Tak nějak jiná. Tak nějak šťastná. Bylo zřejmé, že Dev vyhlíží onu dívku. Nemohl jsem si pomoci. Dělal jsem to taky.

A pak jsem přestal. Cítil jsem se divně. Divně, že tu jsem, divně, že jsem jen vlásek od toho, někoho chorobně šmírovat, ale taky divně, protože co když? Co když se objeví? Projde kolem? Trochu se mi zhoupł žaludek, stejně jako se mi zhoupł tehdy v noci, když jsem čekal na Sarah v thajské jídelně u Picadilly na našem druhém pořádném rande.

V duchu jsem se nakopl. Tohle není rande. Tohle je stalking.

A pak Dev vytřeštil oči. Na něco se díval. Na něco – nebo někoho – zrovna za mým ramenem.

„Ona!“ napůl zašeptal, tvář dokonale nehybnou. „Je to ona?“

Ztuhl jsem.

„Nevím,“ řekl jsem s vykulenýma očima.

„Modrý kabát?“

Přikývl jsem.

„Boty?“

„Samozřejmě že boty.“

Pomalu jsem se otočil.

„Ne,“ zadíval jsem se na postavu, rychle kráčející kolem v modrém kabátu a botách. „Tohle je vysoký černoch.“

Dev se začal smát. Někdy je prostě idiot.

„No, já nevím. Nikdy jsem tu holku neviděl. Jakou barvu měly její vlasy?“

„Tak trochu blond.“

„Tak trochu?“

„Dobře, byly blondaté.“

„Oči?“

„Rozhodně.“

„Jakou *barvu* měly její oči?“

„To by ses musel zeptat jí.“

„Musíš trochu přitvrdit, ty šmíráku chytráku. Jsem na tahu!“

Dev vešel dovnitř a já se ušklíbl, zavrtěl jsem hlavou a rozesmál jsem se. Protože vážně, tohle celé byla taková pitomost. Pitomost, ale zábava. Kdybych sem přišel na vlastní pěst, no – to by bylo divné. A taky by se to nikdy nestalo. Ale s Devem to bylo, no, tak trochu dobrodružství. Jako když zakopnete o rozcestník a následujete ho, jen proto, abyste viděli, kam vede. Nebral jsem to vážně. Ne doopravdy. Chci říct, Ta Dívka mohla být kdokoliv. Mohla být nacistka. A mohla mít přítele. Taky nacistu. Možná si oba právě kupují nacistického psa a ve svém volném čase navštěvují nacistické taneční lekce. Existuje víc než miliarda důvodů, proč by tahle úplná a dokonalá cizinka mohla být naprosto nevhodná pro...

No, pro co? Co jsem ve skutečnosti čekal, že se odehraje? Tedy, řekněme, že by se tu dnes večer objevila. Co potom? Co bych řekl, aby to neznělo divně, děsivě nebo bláznivě? Měl bych se chovat nenuceně? Říct jí, že jsem ji také včera večer viděl a že jsem měl její foťák, ale že jsem jí ho nestačil vrátit? Že jsem k tomu měl příležitost, ale rozhodl jsem se to neudělat?

Podíval jsem se na hodinky. Pět minut po šesté. Už bylo docela načase. Podíval jsem se na ulici, směrem ke Snappy Snaps na rohu. Hemžilo se tam několik lidí. Parta uličníků bloumala směrem k hospodě U Zilliho. Ale žádná známka Té Dívky. Zatím ne.

„Tady máš,“ podal mi Dev půllitr. „Už jsi ji zahlídl? Musí sem někam chodit do práce. Vždycky jsi ji viděl odjíždět, ne? Přijíždět nikdy?“

Přikývl jsem.

„Jo, musí tu někde pracovat. V téhle čtvrti je spousta luxusních šlappek. A taky dopravních policajtů. Nejspíš je buď tím, nebo tím. Kudy chodívá?“

„No – opakuju, viděl jsem ji jenom dvakrát –, chodívá tudy. V obou případech si vzala taxík.“

„Zajímavý. Pravděpodobně něco jako místní hlavní ulice. Metro je hned tady kousek. Takže můžeme bezpečně říct, že pracuje někde tady a bydlí nedaleko odsud. Pokud neměla schůzku s klientem.“

„Ona není luxusní šlapka,“ řekl jsem. „Ani dopravní policistka.“

„Kdyby byla policajtkou, vysvětlovalo by to ten foťák. Poslední dobou dělají snímky.“

„Ne těmi na jedno použití. Mimochodem, měla na sobě klobouk.“
Teď jsme na ulici zírali oba.

Ale nebyla tam. Už bylo šest deset, a ona pořád nikde. Dev se na mě podíval, ohrnul spodní ret a začal se houpat na patách.

Znovu jsem se začal cítit trapně. Zdálo se, že tady už končí sranda. Jo, pořád to s sebou neslo lehkou stopu „zábavy“, ale byla čím dál méně znatelná. Dev několikrát mlaskl a odrkl si.

Proboha, co to děláme?

„Poslouchej, pojďme,“ řekl jsem.

„To si děláš srandu!“ namítl Dev. „Chci slyšet, co jí řekneš!“

Najednou to nevypadalo vůbec jako zábava.

„Ne, cítím se divně,“ vysvětloval jsem. „Pojďme domů. Zahrajeme si *GoldenEye*. Nebo FIFU.“

Obvykle to fungovalo.

„Budeme čekat venku,“ navrhl Dev. Mlčky jsme se tam postavili a namířili pohled směrem k Charlotte Street.

Nezahlédli jsme ji.

Co jsme taky čekali.

Byli jsme na tom místě všeho všudy dva dny po sobě, a to ještě neznamená, že se tady objevuje *pravidelně*.

Stáli jsme venku s ostatními z hospody, Dev si balil cigaretu, večerní slunce viselo nízko na obloze a ulice vypadala jako teplý jantar.

V sedm třicet, možná v sedm třicet pět, jsme vyčerpali všechna témata ke konverzaci.

„Dáme si to jedno, na který jsme přišli?“ trhl ramenem Dev a já jsem řekl: „Tady ne.“

Tak jsme šli po Charlotte Street směrem k metru a pak, zrovna na rohu, právě před Snappy Snaps, mě Dev zastavil.

„To se Sarah,“ řekl a znovu se mě dotkl. „Musí to být těžký.“

Zašklebil jsem se a řekl: „Ne, ne, jen to ne!“, ale on se na mě jen dál díval.

„Myslím, jo, že je to tak trochu drsný, když to přišlo jak blesk z čistého nebe a tak, ale ty víš, jaké to mezi námi bylo, a... co to děláš?“

Vystartoval po mé bundě.

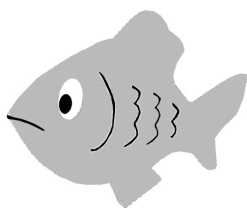
„Co to bylo?“ zeptal jsem se, ale pak jsem si to uvědomil – štípl mi něco z kapsy.

Zvedl to.

Foťák.

„Už bys mohl přestat alespoň na dvě vteřiny přestat mlít o Sarah,“ řekl. „No tak! Zavírají za půl hodiny!“

Odběhl, otevřel dveře a vešel do Snappy Snaps.

KAPITOLA ČTVRTÁ

aneb Londýn, štěstí a láska

Dev se rozhodl pro „super expres“ zpracování do čtyřiaadvaceti hodin, což zní velmi působivě, dokud si neuvědomíte, že v dnešní době se dá považovat za super expres jenom čtyřiaadvacetihodinový let na Měsíc.

Řekl, že se tady před Snappy Snaps sejdem zítř večer. Zdálo se to jako zbytečný výrok, když uvážíme, že sem nejspíš pojedeme společně.

A já vím, co si myslíte: myslíte si, že jsme to neměli dělat. Že je to obrovská invaze do soukromí někoho jiného. Dva dospělí muži vyvolávají soukromé fotografie ženy, kterou ani jeden z nich nezná. Protože kdo ví, *co* by na nich mohlo být? Nebo kdo? A kdo ví, *co* by kdo na nich mohl dělat?

A máte pravdu.

Ačkoliv Dev mě uklidňoval. Řekl, že ona na to nikdy nepřijde. A jestli ano, bude to jen díky tomu, že nás k ní ty fotky zavedou. Zavedou k ní *mě*.

Nejsem si jistý, jak si Dev mohl myslet, že by mě to k ní mohlo zavést. On ani nemá vlastní fotoaparát. Možná si myslí, že lidi, kteří